

Pastýřský list k VII. Světovému setkání rodin (Milán, 30. května – 3. června 2012)

*Přečtěte, prosíme, při všech bohoslužbách
6. neděle velikonoční dne 13. května 2012. Děkujeme.*

Milé sestry, milí bratři,

prožíváme květen, který je zvláštním způsobem věnován Ježíšově Matce Panně Marii, ale tento měsíc přináší i řadu dalších podnětů k zamyšlení o dnešní rodině; jednak sté výročí, kdy jako ocenění a uznání důležitosti ženy v rodině byl vyhlášen a poprvé slaven Den matek. Stalo se tak ve Spojených státech amerických a u nás byl tento den slaven (i když s určitým přerušením) od roku 1923 vždy druhou květnovou nedělí.

Dále si připomínáme významný den 15. květen, který Valné shromáždění Organizace spojených národů – počínaje rokem 1994 – vyhlásilo jako Mezinárodní den rodin. Důvodem a cílem bylo posílení vědomí důležitosti rodiny jako základního prvku společnosti a také podnícení institucionálního úsilí národů a jejich politiků k řešení vážných otázek souvisejících s rodinou.

Bezprostředně se tento list věnovaný rodině dotýká už VII. Světového setkání rodin se Svatým otcem Benediktem XVI., které proběhne na přelomu května a června v italském Miláně. Tato setkání rodin probíhají v tříletých intervalech od roku 1994.

Je důležité nezapomínat, že rodina je oblastí, která patří k nejcennějším darům lidstva. Z hlediska společenského poznání nemá dnes rodina žádnou jinou alternativu. Kde jinde se může člověk naučit odpovědnosti? Kde jinde může lépe zrát než v rodině, která je založena na láskyplném, stabilním a rovnoprávném vztahu muže a ženy? Všechna jiná výchovná zařízení jsou úspěšná jen do té míry, do jaké dokážou fungující rodinu napodobit. Naše budoucí společnost, a je tím myšlena občanská společnost, bude natolik svobodná, spravedlivá, vlídná a tolerantní, nakolik rodiče dokážou dobře vychovat své děti. To nemůže udělat nikdo jiný. Přes toto všechno se obvykle o rodinu začne někdo zajímat, až když je před rozpadem. Individualismus a touha po osobním prospěchu, příznačné pro naši dobu, činí rodiny stále křehčími. A prvními oběťmi se pak stávají děti, protože jsou zbaveny opory v jednotě rodičů. Jsou to známé věci a zaměřuje se na ně řada nejen církevních dokumentů, ale i profánních studií.

Jak to vypadá s rodinou dnes?

Je zajímavé, že podle nedávno zveřejněné statistiky devadesát procent obyvatel naší země jako největší hodnotu svého života touží najít vhodného partnera a vydržet s ním v jednom manželství. Pro fakt, že je realita jejich manželství jiná, je uváděno mnoho důvodů. Patří k nim nedostatečná komunikace v rodinách, chybějící pozitivní vzory ve vlastní rodině, přesvědčení, že cesta k úspěšnému životu a osobnímu

prospěchu podporovanému společností vyžaduje individualismus, neústupnost, tvrdost, dokonce i určité formy násilí.

A tak jsme svědky toho, jak má nakonec stále méně mladých lidí odvalu se na někoho vázat, založit rodinu a dát život dětem. Bojí se ztráty svobody i zajímavého zaměstnání, které je synonymem pro zajištěnou životní úroveň a je považováno za jediný způsob seberealizace a naplnění vlastní identity. Dalo by se říct, že mnoho lidí touží po cíli, ale nejsou ochotni jít po cestách, které k tomuto cíli vedou.

Na základě toho, co bylo řečeno, chceme vyjádřit poděkování a uznání všem, kteří se nebojí uváženě vstupovat do manželství a nebojí se mít děti, i když s příchodem dětí do rodiny se radikálně mění nároky na oba rodiče, zvláště na matku, která ve většině případů přebírá hlavní tíhu péče. Zaměstnavatel dává rodičům pro výchovu dítěte jakousi „dovolenou“. Je zvláštní, že i mnoho lidí považuje toto nové, v porovnání s nasazením v zaměstnání mnohem náročnější vyřízení, za jakousi dovolenou. Vážíme si rodičů, kteří chápou rodičovskou péči jako nenahraditelnou pro dítě i pro jeho lidské zrání. Proto mají odvalu spokojit se s nižší životní úrovní a investovat (čas i peníze) do dětí.

Založení rodiny považujeme přinejmenším za rovnocenné úsilí, jakým je budování profesní kariéry, a práci pro rodinu za stejně přínosnou jako práci placenou. Nebojte se investovat do budoucnosti a žijte naplnění nadějí, že i okamžité nepohodlí a s ním spojená oběť přinese dobré ovoce. Početí a výchova dětí je jedinečným a nenahraditelným zdrojem skutečné prosperity společnosti i vás samých, i když to naše současná společnost většinou takto neoceňuje.

Tématem letošního Světového setkání rodin v Miláně je „*Rodina, práce a slavení*.“ Toto téma se dotýká vztahu muže a ženy, jejich přebývání ve světě *práce* a prožívání jejich vzájemného vztahu v rodině, které je vyjádřeno slovem *slavení*. Chce se tedy zabývat naléhavou otázkou současné rodiny, aby se stávala „základním místem, kde se láska žije a kde se k lásce vychovává“ (Benedikt XVI.), a současně obstát ve shonu každodenního života.

Obětavá láska rodičů pečujících o každé své dítě není v první řadě nějakým výkonem, ale projevem vztahu k dětem. Právě rodiče jim nenahraditelným způsobem pomáhají vytvářet vlastní vztahy ke světu, který je obklopuje, a samozřejmě také k Bohu. Rodina se stává plodnou, když chrání rytmus každodenního života mezi prací a slavením, mezi něhou a láskou, úsilím a nezištností. Také vzájemným odpouštěním utvářejí rodiče životní styl svých dětí. (Pokud se o těchto věcech chcete dovědět víc nebo se za ně modlit, jsou vám k dispozici *Přípravné katecheze k VII. Světovému setkání rodin*, které najdete na internetových stránkách www.rodiny.cz.)

Sestry a bratři, děkujeme každému z vás, kteří přijímáte péči a starost o dobro rodiny jako dar i jako nejdůležitější úkol svého života, a také vám, kteří se za to modlíte.

Žehnají vám biskupové naší vlasti